

köt, mely üldözöt meglatva, tovább akart illanni. De ezek egyike reásütte fegyverét. A maczkónak se kellett több. Véres szemekkel fordult vissza és bösz dühvel rohant üldözőire, kiknek nem volt elég idejük a visszavonulásra. Hármát egyszerre keresztül karolt mancsaival s a földre terítvén, fojtogatni kezdte őket. Már-már lemondtak életükről, midőn negyedik társuk nem vesztve el lélekjelenlétét, célzott s oly szerencsésen lőtt a medvére, hogy azt megsebezte. A talált vad bösz ordítással ugrott fel, ez által felszabadítva életveszélyben forgott áldozatait. Most aztán mind a négyen egyszerre vették keresztüztübe az állatot, mely az ismétlődő lövések következtében kiadta párját. A medvevadások közül csak is Zsurzele szenvedett nagyobb sérüléseket, a menyiben bal karján nagy, zuzott és mart sebet és bal vékonyában szintén mély és súlyos sebet kapott. A medve egyike a legnagyobbaknak, sulya 7-8 mázsára tehető.

— Kétszer akasztották fel. Somogyban egy futó betyárt akasztottak fel s aztán ott hagyták függni. Egy fuvaros meglátva a senki által nem őrözött tetetet, leveite és szekerén tovább vitte. Utközben a betyár magához tért, forró köszönetet mondott megmentőjének s azt egy utszéi csárdába borra hívta. A fuvaros leitta magát s elaludt, a betyár pedig a szekérrel elhajtott. A fuvaros elpanaszolta baját a szolgabírónak, ez pedig hallgatást ajánlott neki, a miért az akasztott le merete venni a bitóról. Fuvarosunk nekikerekedett, e ment a Bakonyba, felkereste a betyárt s mikor az aludt, megkötözte a kezeit s annak rendje s módja szerint felakasztotta s megvárta míg jobban meghal, mint első ízben. Ezt azonban meglátták az emberek s megfogták a fuvarost. A bíróságok mind más-más véleményben voltak. Azért kelle a fuvarost büntetni, hogy az akasztott levette s az igazságszolgáltatás menetét megakadályozta, vagy azért-e, hogy embert akasztott? A hétszemélyes tábla végre jogérvényesen felmentette a fuvarost. Az ítéletet az indokolta, hogy a fuvaros a halálos ítéletnek megakasztott menetét tette ismét folyamatba s ez nem büni.

Kozarek ifjúságáról. E jeles férfiről ma sokan beszélnek s találgatják, hogy dicső mesterségét melyik iskolában tanulta. Tudja meg hát a ki akarja, hogy Kozarek fiatalabb korában Wittek budai mészárosnál volt székálló s e szerény állásból emelkedett oly magasra s emel másokat is — a század szegényére — oda.

— Megszökött a völégény. M. J. pápai lakos eljegyzett magának Szombathelyen egy világra való kis hölgyet s szerelmű zalogul nem egy, de egész tuczt gyűrűt kapott imádotjától. A boldog völégény azonnal biztos helyre rakta a fényes foglalókat, t. i. a zalogháza s egyszer csak elutazott. De a szerelem biztos kalauz; emberünk Papára érve egy reggel arra ébredett, hogy szerelmese, meg egy rendőr ezzel a kijelentéssel várják: „Tessék választani! Hogy mit választott a völégény, arról sajnálatunkra, még eddig nincs tudomásunk.”

— Grófnó és műlovar. Párma városát most az a pikáns történet tartja izgalomban, hogy egy férjes grófnó utána utazott egy czirkus hősenek, s fölajánlotta szívét és kezét. Midőn azonban ez istálló-gorombasággal erkölcsi prédikációval választott, hazautaztában a grófnó öngyilkossági szándékából kiugrott a vasuti kocsiából, szrencsére azonban csak lábát sebesítette meg.

— Othello hivatalnok volt. A Péter vártot megjelenő „Souffleur” színházi lap a következő érdekes esetet közli: Egy orosz vidéki szinpadon Shakespeare „Othello”-ját adták, Othello szerepét a színész az orosz belügyminiszterium hivatalnokai egyenruhájában adta. Ez roppantul fel-dühösítette az előadáson jelenlevő rendőrmestert, ki felvonás végével a szinfalat mögé sietett, s a mi rosszat sem sejtő Othellora így rivalt rá: „Uram, hogy mészérel ön, mint komédiás Othello alakjában belügyminiszteriumunk hivatalos egyenruháját viselni? A szegény színész kezdetben nem tudott szöhoz jutni, később azonban ezt a feleletet eszelte ki: „Engedjen meg nagyságod, mondá a színész, hiszen Othello kormányzó volt!” — „No persze”, mondá mérgesen a rendőrmester. „No hát a kormányzó, mint hivatalnokok mégis csak a belügyminiszterium alatt állanak...” mondá nyugodtan a színész. — A rendőrmester szitkozódva hagyta el a szinpadot s a darabot békésen játszották végig.

Kézrekerült rablógylkos Bécsből jelentik, hogy Parusek Aloisia gyilkosát nemrég elfogták. A gyilkos neve Prikozovics József malomházi sopronmegyei születésű 30 éves horvát mészáros legény. Vallomása szerint az inség hajtotta arra, hogy a kéjhölgyet megölje és kirabolja. Bécsi lakok a gyilkosról a következőket jelentik: Prikozovics még kis gyermek korában ment Bécsbe, hol mészárosságot tanult; katonai szolgálata után visszatért mesterségéhez, s Bécsben és külvárosiban sok mészárosnál szolgált; pontos és lelkiismeretes munkás volt, kinek a törvényszékekkel vagy rendőrséggel soha nem volt baja 1877 telén megismerkedett Janis Jozefa facsér szolgálóval, a kivel aztán összeállott. Nem sokkal ezután azonban elvesztette kerését, és sehogy sem tudta visszanyerni Tavaly decemberben atyja lett egy

gyermeknek, ki most 11 hónapos. E gyermek születése, kiről szintén neki kellett gondoskodni, csak rosszabbá tette helyzetét. Prikozovics, hogy övét az éhségtől megóvjá, az utóbbi időben napszámra járt, de ezzel nem tudott eléget keresni. 20-én este, midőn a munkából hazafelé ment, találkozott az utcán Aloisiával. A lányt ezelőtt sohasem látta, azonban követte azt lakására, a hol egy mészárossal formálter levágta. — A gyilkoló szerzőmöt P. lakásán megtalálták egy ládafiában, a kisen friss vérynnyomok voltak. Az ékszereken s némi kevés késpénzen kívül a gyilkos egyebet nem rabolt el. Az ékszerekre kapott zalogkölcson egy részével adósságait fizette ki, a többi pénzt megtartotta magánál. Elfogatásakor egy 5 forintos álla-laujegy s mintegy 2 frtnyi aprópénz volt még nála. Elfogatása egy gyáros feladása következtében történt; P. ugyanis, egy látszik lelkiismeret furdalásban szenvedvén, a gyárosnak, kinél dolgozott, bevallotta, ha nem is a tetett közvetlenül, de azt, hogy a kérdéses ékszereket ő adta zalogba. A gyáros aztán azt a vallomást közölte a rendőrségnek. A gyilkos elfogatván, bűnét a rendőrség előtt már bevallotta.

— Korteskedés. K... on történt és pedig most legközelebb, mikor a polgármestert választották. Erősen folyt a korteskedés az ellenzék és a főispán jelöltjei között. Természetesen a dikciók sem hiányoztak. A főispán jelöltje a választás előtti napon nagy értekezletre hívta meg a polgártársakat „pártkülönbség nélkül.” Meg is jelentek a hívásra sokan. A sok között ott volt Iczig az árendás is, az ellenzéki jelölt egyik legbuzgóbb kortese. Föllált az asztalra a gyűlést összehívó s rágyújt egy hatalmas beszédre. „Szegény a város, polgártársak! Sok a deficitje. Hanem ha engem választanak meg, én a fizetésemből 500 forintot visszaadok a városnak és csak ezeket tartok meg magannak!” „Nagy szó!” bólintanak a beszédhez mindenfelől. — Mondok én annál nagyobbat! kiált oda Iczig. Engem választanak meg polgármesternek; én még azonkívül, hogy ingyen hivataloskodom, fizetek a városnak a hivatalomért ezer forint árendát egy esztendőre! Nevetek — és a nevetők mindig urai a helyzetnek. A főispán jelöltje megbukott.

— A „Piros huszonegy.” Van K... on egy ügyvéd, a kit „Piros huszonegy”-nek titulál az egész város aprajánagya. A nevére meg joggyakornok korában szerzett érdemeket. Egyszer elküldte a principálisa valami 500 frtos végrehajtásra. A szorongatott adós fizetett, s X, a végrehajtó és a becselő, mint a kik jól végeztek dolgukat, beültek a korcsmába — kártyázni. A ferblin járta, a mihez társul szegődött a jegyző ur is. Szokás szerint hatoson kezdtek, s öt frittall állították be a legkisebb tételt. Folyt a játék be a késő éjszakába, s X-ünk nemcsak a maga pénzét vesztette el, de a behajtott 500 frtot is. Másnap kérdi a principálisa, hogy mi újság a rábizott dologban? „Az adós fizetett.” „Hol a pénz?” „Nincs.” „De ha fizetett?” „Utt van X... jegyző urnál.” „Mért van ott?” „Neki vesztettem el.” „Neki? Hogy miképp? Beszéljen érthetően!” „Hát elvesztettem neki — ferblin.” „Mind? — „Mind és mind — egy blatton.” „Oh maga... maga... Hogy tudta azt a tömérdek pénzt egy blattra föltenni?” „Hogy a fenébe ne tudtam volna, mikor — piros huszonegy-em volt?” „És nem jött semmi rá?” „Zöld husz.” „Hagyjon föl vele, barátom — mondá fejét vakarva a principális; — nekem is mindig ilyen malheur-jeim vannak.” X ur föl is hagyott vele, hanem azért mégis — „Piros huszonegy”-nek hívják őt még ma is.

4-ik közlemény

a zágoni szegényekháza részére tett szives adakozásokról.

A husvétii ünnepekre: Demeter Gizella egy lepény, Henter Józsefné egy lepény, Kocsis Anna egy lepény, András molnárné egy lepény, Bartha Ferenczné egy kalács, Gazda Lászlóné félvéka rozs. Lovász Rózi halála alkalmával egy szalmazsákot egy párnát héjjal, egy pár csizmát, egy gyapjuruhát Balog Lajosné egy inget. A pünkösztii ünnepekre: Henter Józsefné egy lepényt, Demeter Giza egy lepény, Rozsnyai Jánosné egy lepény, Földes Anna egy kenyér, egy kupa borsó, Mircse Ferenczné egy lepény, Balog Lajosné egy kalács és tizenkét krajczár, Földes Józsefné 2 keszkenőt, Vilcesné egy pár topánt, Albu Istvánné egy szalmazsákot, egy lepedőt, Kocsis Anna 1 posztó felsőt, Mircse Ferenczné egy kötényt, Karácsoni ajándéku 2 kiló húsra pénz, 7 sing kalmuk, 7 sing gyolcs, egy köténynek való, 7 sing vászon, 4 pár csizma, 4 karton keszkenő.

Ezen jóindulatu szives adakozásokat, mint az illetők humánus gondolkodásának, emberbaráti nemes érzületének bizonyosságait, nyilvános elismerés sel köztudomásra hozni kedves kötelességűeknek ismertük.

Zágon, 1879 február 3 án.
B. Szentkereszty Stephanie, Szabó Károly,
elnök jegyző.

Ny. Bernstein Márknal Sepszi-Szentgyörgyön.

PIACZI ARAK
Sepszi-Szentgyörgyön 1879. november 10-én.

Egy h e c t o l i t e r	Buza	legszebb	8.81
		közepes	8.50
		gyöngébb	8.20
		vegyes	—
	Rozs	legszebb	5.10
		közepes	5.—
	Árpa	legszebb	4.50
		közepes	4.—
	Zab	legszebb	2.70
		közepes	2.50
K i l o g r a m m	Törökbuza		4.10
	Kása		9.—
	Borsó		7.—
	Lencse		8.—
	Fuszulyka		4.—
	Lenmag		—
	Burgonya		1.—
	Marhahus		—42
	Disznóhus		—44
	Juhhus		—
Faggyu (friss)		34.—	

Hivatalos árfolyamok a budapesti ár- és értéktörsz-dén 1879. november 12-án.

Magyar aranyáradék	95.15
Magyar vasuti kölcsön	113.50
Magy. kel. vasúti államköt. I. kibocsátás	73.75
Magy. kel. vasúti államköt. II. kibocsátás	85.75
Magyar kel. vasúti államköt. 1876. évi	77.50
Magyar nyeremény-sorsjegy-kölcsön	104.25
Magyar szőlőészma váltásági kötvény	90.—
Magyar földtehermentesítési kötvény	88.—
Magy. földteherment. kötv. záradékkal	86.—
Temes-bánati földtehermentesítési kötvény	86.50
Temes-bánati földteherm. kötv. záradékkal	85.—
Erdélyi földtehermentesítési kötvény	85.—
Horvát-szlavon földteherment. kötvény	—
Osztrák járadék papirban	88.40
Osztrák járadék ezüstben	70.60
Osztrák járadék aranyban	80.75
1860-iki államsorsjegyek	126.50
Osztrák-magyar bankrészvény	838.—
Magyar hitelbank-részvény	255.—
Osztrák hitelintézet-részvény	260.—
Ezüst	—
Cs. és kir. arany	5.57
20 frankos arany (Napoleon'dor)	9.30
Német birodalmi márka	57.55
London (3 havi váltókért)	116.50

Felölös szerkesztő: Málk József.

Kiadótulajdonos: Bernstein Márk.

Sz. 3137. közg.
1879.

Hirdetmény.

A sepszi-szentgyörgyi városi tanács részéről ezennel közhírré tétetik, hogy a város tulajdonát képező DACZÓ-féle telken levő rozszant csűr, szin és törökbuza-kas farészei, — ugyszintén a három szeliérház folyó évi novemberhó 16-án délutáni 3 órákor késpénz fizetés mellett árverezés utján a legtöbbet igérőnek el fognak adatni.

Sepszi-Szentgyörgyön, 1879. november 9-én

A városi tanácstól

Császár Bálint,
polgármester.

1—2

Arverezési hirdetmény.

Alattirt községi előjáróság által közhírré tétetik, miszerint Nagy-Borosnyó nagyközségben, mint szabad joggal bíró hetti- és országos vásáros helyiségben, a szesz és pálinka árulhatási jog a községi korcsmaházzal együtt; a sör, piaci belvám és baromczédula irás, egy szóval mindennemű piaci jóvedelmek külön-külön a jövő 1880-ik közigazgatási folyó egész évre folyó év novemberhó 25-én délelőtti 9 órákor Nagy-Borosnyó községében tartandó nyílt árverezés utján haszonbérbe fog adatni, a mikor is zárt írásbeli ajánlatok a kikiáltási árnak 10%-ával, mint bánatpénzlet ellátva, elfogadtnak.

A kivenni szándékozók a bérleti feltételek felől addig is a községi előjáróságnál felvilágosítást nyerhetnek.

Nagy-Borosnyón, 1879. október 25.

KÓNYA SÁNDOR, Id. SZABÓ LAJOS,
községi jegyző, helyettes bíró.

3—3